באור-ורשבסקי

הן במישור הכלכלי והן במישור הפוליטי. בניגוד לקצינים בכירים אחרים בצה"ל, הפורשים משירות מבלי להבטיח את עתידם, תלויים אחר־כך בחסדי מנגנונים ו־עסקנים. הבטיח אריק את הערוך הכלכלי שלו בעוד מועד, כדי שלא יזדקק לחסדם של אחרים.

היה זה לפני כשנה כשהחליט להגשים חלום ישן שלו ושל לילי אשתו, ולרכוש לעצמו משק חקלאי. אחרי שקיבל את רשות הרמטכ"ל לכך — רכישת משק חקלאי אינה נחשבת כהתעסקות נוספת — החל לחפש אחרי משק מתאים. במהלך חיפושיו, כאשר הזדמן למינהל־מקרקעי־ישראל, נודע לו על אפשרות קוסמת ב־יותר.

באותה תקופה הוצעה למכירה חוות מרעית, ליד דורות.

בתחילת שנות החמישים הוחכר השטח, שנלקח מקיבוץ דורות, למשקיע אוסטרלי, שניסה לגדל במקום כבשים אוסטרליות למאכל. הניסוי לא הצליח, והחווה הפכה לחווה חקלאית רגילה, מבוססת על שלחין ועדרי צאן. במרוצת השנים נפטרו בעלי החווה ויורשיהם העמידו אותה למכירה. דורות, הקיבוץ השכן, סרב לרכוש את הקרקע. קיבוצים רגילים לקבל קרקע חינם ולא לשלם עבורה. לאריק נראתה ההצעה קוסמת, אלא שהמחיר שנדרש עבור חכירת החווה — כ־2 מיליון ל"י נראה מעבר ל־תחום השגתו.

מול העדר אריק ולילי שרון ניצבים על גבעה חשופה בשטח החווה שרכשו בדרום, כשהם מתבוננים בהנאה בעדר הכבשים של־הם. כל כבשה בעדר ממוספרת, ובמרוצת השנה האחרונה למדו שניהם לזהות כל כבשה.

זאב בודד במרחבי הנגב

ז אה מספר ידידים שהתגייסו לעזרתו של אריק. בארץ לא היה כל סיכוי להשיג הלוואה בסכום הנדרש. הידידים ש־באו לעזרתו היו מחו"ל. האחד מהם היה סם זקס, בעליו של בנק אמריקאי בשיקאגו, שהקים סניף גם בישראל. הוא איפשר לאריק להשיג הלוואה, בתנאים בנקאיים מקובלים, בריבית רגילה, לטווח של 20 שנה. עבור בנק אמריקאי זוהי פעולה שיגרתית. את הסכום הנותר לרכישת החווה ושיקומה השיג אריק, שוב בהלוואה בריבית, מהמיליונר האמריקאי, הישראלי ב־עבר, משולם ריקליס.

כאשר רכש את החווה נסגר אחד ה־מעגלים בחייו של אריק. לפני כ־28 שנה, כשהיה נער בן 17, נשלח לקורס מ"כים של ההגנה בתום לימודיו בגמנסיה הרצליה בתל־אביב. הוא יצא לקיבוץ רוחמה, שליד דורות, שם נערך הקורס. הגבעות עליהן הסתער במהלך הקורס, היו בדיוק בשטח הנכלל עתה בתחומי החווה שרכש. מזה שנה שהוא מגדל כאן גידולי שלחין וצאן, בעזרת מספר פועלים ערבים, עמם הוא נמצא ביחסי ידידות בלתי מקובלים בין מעביד לעובדים. כאן מתעתד מי שהיה כל ימיו זאב בודד לבנות את ביתו ו־להתגורר בבדידות מזהירה. „מה לעשות," התוודה, „אני אוהב את המרחבים האלה!"

בשנה האחרונה היתה לילי, אשתו, מופ־קדת על ניהול החווה. כשהיה אריק רוצה להתמסר לעבודת המשק, הוא לא עשה זאת על חשבון הצבא. היה משכים קום בארבע בבוקר, עובד בחווה עד שעה שבע, לפני שהיה יוצא ללשכתו הצבאית. לפני שבועות מספר נטל חופשה בת שבועיים אותה בילה בחווה כשהוא רכוב על קומביין, שם, מול השיבלים הנקצרות מתחת להבי הקומביין, גמלה בו ההחלטה הסופית על הפרישה. „את משבר העזיבה עברתי או," סיפר לא מכבר לידיד. „מה שחרה לי זה חוסר האונים לעשות משהו ולא עצם הענין. היה ברור לי ומובן שהרמטכ"ל הוא הפוסק האחרון. אבל חרה לי שמשהו מתקרב אלי ואני משולל כל יכולת לעשות משהו נגדו. העובדה שמישהו במצבי עומד ואין לו אפשרות לעשות כלום — זה מה שנראה בעיני פגום."

יותר פועל ממשה דיין

ה החלטה זכתה גם לפעילות פולי־טית, נראתה לאריק טבעית ביותר. כמי שהתעסק כל חייו בנושאים פוליטיים מובהקים בשירותו הצבאי, כמו נושאי מים, גבולות, והתישבות, לא נראה לו שאחרי כל השנים האלה, כשהוא פורש צעיר יחסית, יירד מעל המפה הציבורית.

השבוע, כאשר חשף את „האני מאמין" שלו בפני העתונות, הוא נשמע לפעמים, חוץ מאשר בשאלות חוץ, כאיש מר"י. הוא יצא נגד הכפיה הדתית, בעד זכות הגדרה עצמית לפלסטינים ועוד השקפות שכלל אינן תואמות את תדמיתו הציבורית. בין השאר זרק אריק גם עקיצה ברורה לעבר שר־הביטחון משה דיין. „לא ייתכן מצב," אמר במסיבת עיתונאים שכינס ב־תל־אביב, „שרק בעלי שררה יוכלו לשאת את האסורות עליהם. כמו שלא ייתכן מצב שרק בני שכונת התיקווה לא יוכלו לנסוע ביום שבת, ואילו בעלי המכוניות הפרטיות מצפון תל־אביב, יסעו כאוות נפשם."

התעלומה הגדולה שריחפה השבוע מעל הזירה הפוליטית בישראל, היתה: מה החליט אריק לעשות? לאן הוא הולך?

כל הידיעות שהתפרסמו בשבוע האחרון כאילו כבר מנוי ומוחלט עם אריק ל־הצטרף למפלגה הליברלית ולרוץ ברשימת גח"ל לכנסת. אין להם על מה להסתמך. כל עוד לבש מדים, לא ניהל אריק שום משא־ומתן, לא עם אנשי המפלגה הלי־ברלית ולא עם גח"ל בכללותו. נסיונם של הליברלים ליצור את הרושם כאילו כבר

(המשך בעמוד 26)